

## Arrest

**nr. 259 767 van 31 augustus 2021  
in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat L. RECTOR  
J. P. Minckelersstraat 164  
3000 LEUVEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 14 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 14 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van St-Gilles op 27.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Aan de heer, die heet:  
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 14.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 23.04.2021 voor bendevoorming-deelname en gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

1.3. Bij arrest nr. 255 237 van 28 mei 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.1.

1.4. Bij arrest nr. 259 766 van 31 augustus 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing vermeld in punt 1.1.

#### **2. Over de rechtspleging**

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

#### **3. Onderzoek van het beroep**

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*"A. Voorafgaand*

*Bij het nemen van haar beslissingen dient verweester rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).*

*Verzoeker is van oordeel dat verweester nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. (...)*

*B. Schending van artikel 74/11 Vw.*

*1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: (...)*

*2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*Verweester moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen.*

*Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.*

*Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.*

*Het moge echter duidelijk zijn dat verweester geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, met name :*

*- Het feit dat verzoeker op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, maar reeds op 15 mei 2021 mocht beschikken van de onderzoeksrechter mits hij zich aan een aantal voorwaarden houdt, waaronder zich persoonlijk aanbieden bij eventuele oproepingen en/of proceshandelingen*

*C. Schending van de motiveringsplicht*

*1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).*

*2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).*

*2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.*

*Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).*

*3. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: (...)*

*4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*Verweerster laat echter na dit te doen.*

*Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker wordt geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen is, het feit dat hij van de onderzoeker mocht beschikken op voorwaarde dat hij zich in de toekomst persoonlijk aanbiedt bij eventuele oproepingen en/ of proceshandelingen.*

*5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd.*

*Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.*

*Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.*

#### *D. Schending van het redelijkheidsbeginsel*

*1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.*

*Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

*2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.*

*In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.*

*Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 2 jaar (!).*

#### *E. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*

*1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.*

*2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist.*

*Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar.*

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat zij bijgevolg in haar verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoorming-deelname en gewone diefstal, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden, dat gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;  
(...)”*

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De verzoekende partij betwist geenszins dat haar geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan noch dat haar op grond hiervan een inreisverbod kon worden opgelegd. Voornoemde motieven zijn voldoende om de bestreden beslissing, voor wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod, te schragen. Het betoog van de verzoekende partij dat indien de verwerende partij op zorgvuldige wijze had gehandeld en haar had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied zij ontegensprekelijk had vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.6. De verzoekende partij ontwikkelt verder een betoog omtrent de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.7. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoering-deelname en gewone diefstal, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden, dat gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.8. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie, met name met het feit dat zij op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst maar reeds op 15 mei 2021 mocht beschikken van de onderzoeksrechter mits zij zich aan een aantal voorwaarden houdt, waaronder zich persoonlijk aanbieden bij eventuele oproepingen en/of proceshandelingen, dat uit de motivering van het inreisverbod duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij van de onderzoeksrechter mocht beschikken op voorwaarde dat zij zich in de toekomst persoonlijk aanbiedt bij eventuele oproepingen en/of proceshandelingen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van bendevoering-deelname en gewone diefstal. Zoals zal blijken uit wat volgt slaagt de verzoekende partij er geenszins in om haar aandeel in voornoemde feiten te betwisten. Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds op 15 mei 2021 van de onderzoeksrechter mocht beschikken mits zij zich aan een aantal voorwaarden houdt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en leidt er niet toe dat de verwerende partij na de vrijlating van de verzoekende partij niet langer kan oordelen dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat beslist werd om de verzoekende partij een invrijheidstelling toe te kennen niet betekent dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, zodat de verzoekende partij met haar betoog evenmin aantoonde dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat gezien het gewelddadige karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat uit de beschikking tot invrijheidstelling mits voorwaarden na aanhoudingsmandaat van 14 mei 2021 blijkt dat de onderzoeksrechter oordeelde dat de ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoekende partij nog steeds voorhanden zijn, dat de feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verzoekende partij, zoals vermeld in het bevel tot aanhouding en die de volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid uitmaken, nog steeds het handhaven van de voorlopige hechtenis wettigen, doch dat de verstoorde openbare orde in deze zaak evenzeer verzekerd kan worden door een alternatieve maatregel op te leggen in de zin van voorwaarden. Uit de invrijheidstelling op zich blijkt aldus geenszins dat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad wijst er verder op dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. De verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

De verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en – indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn – toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

3.9. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat uit de motivering van het inreisverbod duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij onschuldig wordt geacht te zijn tot het tegendeel bewezen is, wijst de Raad erop dat het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgung. Het inreisverbod is geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar een administratieve rechtshandeling waarbij het vermoeden van onschuld niet dienstig kan worden opgeworpen. Het vermoeden van onschuld heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing, niet zou mogen verwijzen naar de vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten nog zullen leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Niets belet de gemachtigde van de minister immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad wijst er op dat de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden aldus niet in de weg staat, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich voor voornoemde vaststelling onder meer baseert op het gegeven dat de verzoekende partij op 23 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoorming-deelname en gewone diefstal, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden. In de mate dat de verzoekende partij in dit verband stelt dat zij haar aandeel in de feiten betwist, beperkt zij zich tot deze vage verklaring zonder enige duidelijkheid te verschaffen en laat zij ook na om relevante stavingstukken voor te leggen. Evenmin vindt de Raad zulke stukken terug in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit de *“beschikking tot invrijheidstelling mits voorwaarden na aanhoudingsmandaat”* van 14 mei 2021, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat er ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoekende partij bestaan, zodat de verzoekende partij door louter haar aandeel in de feiten te betwisten er niet in slaagt het motief dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden te weerleggen of te ontcrachten.

3.10. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat er wel degelijk een significant verschil bestaat tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld twee maanden en een van twee jaar. Zij toont daarmee echter niet aan dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van drie jaar op te leggen in plaats van een met een geldigheidsduur van één jaar of enkele maanden. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

3.11. Door louter voor te houden dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door de (samenloop van) omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot aflevering van een inreisverbod van twee (lees: drie) jaar, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk.

3.12. Waar de verzoekende partij nog meent dat indien de verwerende partij op zorgvuldige wijze had gehandeld en haar had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op het Belgisch grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgisch

grondgebied, zij ontegensprekelijk had vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van drie jaar, laat zij na concreet toe te lichten op welke wijze haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op het Belgisch grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied de bepaling van de duurtijd van het thans bestreden inreisverbod had kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Een onzorgvuldigheid wordt in die zin dan ook niet aangetoond.

3.13. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het opleggen van het bestreden inreisverbod en bij het bepalen van de duur ervan rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling, kan niet worden aangenomen.

3.14. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen of welke andere wettelijke bepalingen of welke verdragsbepalingen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur, andere wettelijke bepalingen of verdragsbepalingen schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of op een schending van *“een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur)”* en *“alle toepasselijke bepalingen en beginselen”*, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk.

3.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

##### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER